



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 657/2020
15.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и окривљене ББ, због једног продуженог кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Владимира Христовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу 4К-557/18 од 11.03.2019. године и Вишег суда у Шапцу 1Кж1 200/19 од 24.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 15.07.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Владимира Христовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу 4К-557/18 од 11.03.2019. године и Вишег суда у Шапцу 1Кж1 200/19 од 24.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу 4К-557/18 од 11.03.2019. године оглашене су кривима окривљене АА и ББ и то окривљена АА због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, а окривљена ББ због извршења једног продуженог кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. у вези члана 61. КЗ, па су окривљенима изречене условне осуде и то тако што је окривљеној АА утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљена у року од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, а окривљеној ББ је утврђена казна затвора у трајању од 7 (седам) месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљена у року од 2 (две) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом оштећени су упућени да имовинскоправни захтев могу остварити у парничном поступку. Окривљене су обавезане да оштећенима ВВ и ГГ солидарно надокнаде трошкове кривичног поступка у износу од 130.500,00 динара на име њиховог заступања од стране пуномоћника који је адвокат, те да плате суду на име паушала износ од по 3.000,00 динара, а окривљена АА је обавезана и да на име

трошкова кривичног поступка плати Основном јавном тужилаштву у Шапцу износ од 7.698,70 динара, а суду износ од 5.410,00 динара, а све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Шапцу 1Кж1 200/19 од 24.09.2019. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Шапцу и браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Владимира Христовића, па је потврђена пресуда Основног суда у Шапцу 4К-557/18 од 11.03.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Владимир Христовић, због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Основног суда у Шапцу 4К-557/18 од 11.03.2019. године и Вишег суда у Шапцу 1Кж1 200/19 од 24.09.2019. године и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљених у поднетом захтеву истиче да дело за које је окривљена ББ правноснажно оглашена кривом није кривично дело, обзиром да у чињеничном опису кривичног дела у изреци правноснажне пресуде који се односи на ову окривљену није описано обележје бића продуженог кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ. Наиме, по ставу браниоца у изреци правноснажне пресуде није описана последица која се код кривичног дела из члана 138. став 1. КЗ одређује субјективно и подразумева осећај страха оштећеног за живот и тело, а посебно није описана у оном делу који се односи на оштећеног ВВ, већ је наведено само то да је окривљена угрозила сигурност оштећених.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 121/2012 од 24.12.2012. године) чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица. Радња извршења основног облика кривичног дела састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело неког лица или њему блиског

лица, чиме се угрожава сигурност тог лица, а последица кривичног дела је угрожена сигурност пасивног субјекта која се манифестује у његовом осећању несигурности.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног опис кривичног дела утврђеног у ставу II под тачкама 1. и 2. изреке првостепене пресуде јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљене ББ стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја продуженог кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. у вези члана 61. КЗ извршеног на штету оштећених ВВ и ГГ, а за које кривично дело је ова окривљена правноснажно оглашена кривом, па су стога супротни наводи браниоца окривљених којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани. Наиме, за постојање кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ није неопходно да изрека осуђујуће пресуде садржи навод да је код оштећеног створен осећај страха за живот и тело, обзиром да се последица у виду осећаја страха код оштећеног не наводи као битно обележје у самом законском опису овог кривичног дела, већ је довољно да је у чињеничном опису кривичног дела у изреци пресуде наведено да је радњом окривљене угрожена сигурност пасивног субјекта - оштећеног и то претњом нападом на живот или тело оштећеног или(и) њему блиских лица, а што је у конкретном случају и наведено и ближе описано у изреци правноснажне пресуде, при чему се у образложењу осуђујуће пресуде дају разлози везани за постојање субјективног осећаја страха, неспокојства или узнемирења код оштећеног коме је претња упућена.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, истицањем да се у радњама окривљене АА описаним у изреци правноснажне пресуде стичу обележја кривичног дела лака телесна повреда, а не кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ за које је ова окривљена правноснажно оглашена кривом. Наиме, по ставу браниоца за постојање кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ је неопходно да се радња извршења кривичног дела, која се састоји у примени насиља, изношењу претње да ће се напасти на живот и тело, дрском или безобзирном понашању, више пута понавља и да буде континуирана у једном дужем периоду, а није довољно да се радња извршења према члану своје породице предузме у једнократном догађају, а у конкретном случају све предузете радње окривљене АА, као и последица дела у виду угрожавања спокојства, телесног интегритета или душевног стања члана своје породице која мора трајати краће или дуже време, се везују само за један догађај и то дана 01.03.2017. године и не прелазе његов временски оквир.

Исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Владимира Христовића били су предмет разматрања Вишег суда у Шапцу који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Основног суда у Шапцу 4К-557/18 од 11.03.2019. године. Виши суд у Шапцу као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 3 другостепене пресуде 1Кж1 200/19 од 24.09.2019. године изнео разлоге, које Врховни

касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Владимира Христовића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљених одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.